

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 19. De loco quodam ex Oratione in Pisonem, aduersus Petrum
Victorium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

xerim, classis sunt laboriosa exercitationes corporum, sectiones venarum, adustiones quarundam partium, amarorum medicamentorum sumptiones. quæ omnia, & eodem de genere alia, eò tantum expetuntur, quòd ad aliud quippiam conducere putentur. Hac igitur tripertita distributione propòsita, vtri superiorum generum debeatur principatus, (nam tertium quidem in hoc se certamen non offert) nò conuenit inter principes philosophorum. Plato enim principio secundæ *πρωτεύου* Socratem ei generi, quod secundo loco posuimus, τὰ πρωτεύου adiudicantem facit. quod enim duobus nominibus expetitur, melius esse, quàm quod vno tantum. At Aristoteles à magistro dissentiens, id summè bonum esse definit, quod tantum propter se, nullo autem modo propter aliud expetatur. Finem enim omnium optimum esse. Itaque vt in quodque *ὁ τὸ τέλος* maxime conueniat, ita id optimum ac præstantissimum esse. Finis autem proprium est, cum ad eum pertineant cetera, ipsum nusquam aliò dirigi. Hunc nodum dissoluent ij, qui Platonem & Aristotelem vbiq; *συμπαροῦν* volunt. ego quidem, quid mihi tenendum sit, non valdè dubium habeo.

De loco quodam ex Oratione in Pisonem, aduersus
Petrum Victorium. CAP. XIX.

RECTE emendatus est locus Ciceronis ex Oratione in Pisonem, vbi de rationibus à Pifone ipso ad ararium relatis agitur, & Plautinus hic è Trinummo versus adducitur,

Ratio quidem hercle apparet: argentum ὀρχεῖ.
nam quod Budæus, deceptus corruptis antiquæ scripturæ vestigiis, putauit, legendum esse, *Ratio quidem hercle apparet: argentum decoctum ὀρχεῖ*: id ipsa carminis ratio

nis ratio manifestò repudiat. Tota enim illa pars apud
Plautum trimetris iambicis constat; qualis hic quoque
que est: qui planè corruptetur, si vocem illam inter-
feris. Quare non illi peccarunt, qui eam sustulerunt
sed ij peccant, qui peccasse illos putant. Nam quòd
Petrus Victorius (is enim se corruptæ illius scripturam
defensorem professus est) pro firmo ac solido argu-
mento attulit, Græcos veteres semper adiungere eo-
modo participium aliquod ad verbum οἴχεται: mirum
equidem, homini accuratè & diligenter versato in
Græcis litteris, earumque, ut res ipsa loquitur, in pro-
mis intelligenti, quicquam ita perspicuè falsum excu-
disse. neque verò nego, id eos interdum ac sæpe facere
re: sed interdum etiam, ac non minus sæpe aliter ad
verbo uti, sexcentis exemplis, si opus sit, me doceri
paratum esse profiteor. Aliquot proferam: ne Victorij
auctoritas quempiam inducat.

Homerus:

Ὡς μὲν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχετ' ἐδ' εἰ οἱ ἄλλοι
εἶσ', οἳ κεν χεῖρ' ἀλλήλοισιν ἐκκόπηται.

Æschylus:

Τοῖονδ' ἀνθ' ἑπεσὶδ' αἴας
οἴχετ' ἀνδρῶν.

Sophocles:

Ἰὲ, ἰὲ. δὺς λωθ' οἴχομαι τάλας.

Theognis:

Ὡχετο μὲν πίστις μεγάλη θεός.

Euripides:

Μάτηρ μὲν οἴχεται,
Δίδυμοί τε Διὸς ἐκ' εὐ-
δαιμοναῖ τέκεα φίλα.

Idem:

Νεφέλης λέγεις ἀγαλμα; ἐς αἰθέρ' οἴχετ'.

Idem:

Idem:

Ἀλλ' ἐξέδραμον, καὶ πόλις μὲν οἴχεται,

Ψυχὴ δ' ἐσώθη. Idem:

Βέβακα δύσποτμος οἴχεται

Ἀτάλαν, ἃ δυσχεσάτω προσέπου κλήρω.

Plato Parmenide: ἄρτι γὰρ ἐνθένδε οἴκαδε οἴχεται. Idem

Hippia maiore: ἐκείνο μὲν τοίνυν οἴχεσθαι, τὸ δυνατὸν τε καὶ

χρησιμὸν ἀπᾶς ἔστι κελόν. Aristophanes: Αὐτὴ μὲν ἡμῖν ἢ

ἀπέσθαι οἴχεσθαι. Aristoteles: Ἀλλ' οἴχεσθαι τὸ ἐν καὶ τὸ ὅλον ἐν

ἡθελείας. Lucianus: δις κατηγορημένω. Ἀοκνον χεῖρ ἄντινα

μάλιστ' ἀναίμακτα συνείροντα τὴν χησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὸ δόξαν

τὴν τέχνης. Plutarchus περὶ σωικῶν ἐραντισμάτων. Οἴχεσθαι γὰρ

ἢ τὰς, εἰ πάντων ἐν πάσι μεταλαμβάνειν δεήσει. Sed mihi

facile fuerit vel iustæ magnitudinis librum ex eiusmodi

exemplis conficere: nisi sic quoque verear, ne qui

hæc legent, in re satis aperta plus satis immoratum

esse me iudicent, cuius tamen rei in me culpa non hæ-

ret: non enim qui diligenter falsa conuincit, sed qui

indiligenter ea pro veris prodit, culpandus est.

Horatiana quædam ex Græco ducta.

CAPVT XX.

LEGEBAMVS Tibure, æstiuis mensibus, à pran-
 dio, dum se calor frangeret, vitandi somni causa,
 & διαγωγῆς χάριν, Odas Horatij, easque libentissimè,
 quæ de vetere illius loci salubritate atque amœnitate
 loquebantur: ac, si quid veniebat in mentem, quod
 aut è Græcis effictum, aut exquisitius dictum, aut de-
 nique ab eius poëtæ interpretibus prætermisum, ne-
 que tamen cognitu indignum, videretur, id, pro suo
 quisque captu, quasi symbolas quasdam, amicè &
 simpliciter in medium conferebamus. Atque ex illis
 colloca-